

Tribuna lliure

Reflexions a l'entorn de la darrera Assemblea de Delegats del Sindicat de Metges de Catalunya

per

LLUIS BERNET

ABANS que tot haig de fer una declaració, i és la següent: "Jo sempre he procurat de mantenir-me en la major independència possible en totes les meves actuacions, amb l'únic objecte de poder manifestar el meu criteri també amb la major independència possibles amb l'únic fi de donar satisfacció a la meva consciència".

Pensant i sentint així, es pot comprendre que difícilment cerco de complaure a aquest o a aquell sector, a aquesta o a l'altra amistat, ja que procuro sempre d'inspirar-me en recte i just criteri de conveniència o millorament per la majoria d'individus afectats per l'assumpte que es discuteix.

Faig aquestes manifestacions—no per voler ni tan sols semblar més just ni assenyat que els amics amb els quals jo actuï, no—, només les recordo, de tant en tant, perquè em facin la mercè de voler acceptar la meva intervenció com a filla de la més gran voluntat veure els meus companys en el concepte de millorament just i equitatiu de les coses, encara que sovint pugui semblar mogut d'esperit, sinó protestatari, almenys, dissident; no, i mil vegades, no.

Tots sabem prou bé la realitat de las imperfeccions individuals acrexentades en tota mena de multituds; tots treballem, generalment, per perfeccionar aquestes multituds, o sigui la societat, en totes i cada una de les seves manifestacions collectives; però jo voldria—en aquest cas concret de l'actuació collectiva dels Metges en el nostre Sindicat—que em permetessiu de reflexionar lliurement amb bona voluntat de concreta i detallada crítica—mai de censura—de les coses i dels fets,

per a procurar d'apartar les meves més modestes reflexions encaminades, sempre, a conquerir-ne quelcom d'aquell millorament, si es que són aprofitables les esmentades reflexions. És qüestió de mode de pensar i sentir: uns que lloen sempre... i prou, i d'altres, com jo, que semblen destinats sempre a seure en el banc de la minoria, i creieu-me, jo en dic el banc de càstig, què hi farem!

Altrament, dir que el nostre Sindicat és una cosa viva, forta, respectada i respectable, no costa gaire per aquells que tinguérem el plaer de prenciar com es desenrotllava una tasca començada a dos quarts de sis de la tarda del dia 28 del propassat mes de juny i acabada a les 9 de la nit del dia 29, quasi, quasi, sense parar, puix que escassament ens quedaren cinc hores per a dormir i mitja hora per a dinar: cal remarcar, amb gran concurrència sempre, i amb afecte reflexiu, ensems que amb desmesurat interès collectiu, es discutiren totes les proposicions, malgrat d'haver-n'hi algunes de prou espinoses. Donava bo de veure la gran atenció sostinguda hores i hores pels senyors Delegats vers tots els assumptes que es discutien. No demostraren pas menys interès els forans que els d'aquí. Creieu-me que es cosa ben sentida l'esperit del Sindicat deixant ben manifesta, perquè suri constantment, la seva grandiosa ànima. Aquest any, fins amb aquella nota tan simpàtica i afalagadora, com fou la de trobar-nos amb els nostres germans de Balears.

Molt em plau de constatar la gran oportunitat d'enguany en plasmar aquesta ànima del Sindicat amb la collocació del símbol més representatiu de la mateixa, en la figura del nostre incansable